

A keleti égbolton halványan derengett egy alig látható sáv. A nap még nem kelt fel, de már nem sok idő volt hátra pirkadatig. Aki nyugatra pillantott, egyelőre csak a koromfekete sötétséget láthatta, amely elrejtette a sivatagot, s csak a magasban szikrázó csillagok adtak némi támpontot, hol végződik a föld és hol kezdődik az ég.

Sheila Ward kemény, harmincegy éves nő volt, az a fajta, akire a férfiak nagy része azt mondja, nem lehet vele bírni. Kalandvágy, bátorság, és valami megmagyarázhatatlan, állandósult indíttatás jellemezte a nőt, amely minduntalan arra sarkallta, hogy nehéz helyzeteket vállaljon fel, és rendre meg is oldja azokat. Soha nem kereste kifejezetten a bajt, de nem is menekült előle. Sheila magas volt, alkatra kifejezetten szikár. Barna haját rövidre vágatta, és rendszerint keret nélküli szemüveget hordott, amitől barna szeme furcsán távoli csillogást kapott. Bőre oly barna volt, hogy akár arab ősöket is sejtethetett a felmenői között a szemlélő. Valójában az egyik nagyanyja mexikói volt, s az idős hölgy déli bőrszíne az unokán köszönt vissza.

Sheila most fentről, a völgyet övező kietlen, sziklás dombok közül érkezett. Egy kilométerrel messzebb várakozott társa, és a két ló, amelyeken idáig eljutottak. Kísérője egy huszonhárom éves fotós volt, aki mostanra teljesen begyulladt, és megtagadta, hogy közelebb menjen a táborhoz. Sheila valahol meg is értette a fickót, ő azonban nem tehetett mást, mint hogy folytatja a küldetést. Ha idáig eljött New Yorkból, akkor már nem habozhatott megtenni az utolsó lépéseket. Miután rájött, hogy a lovak mellett a félelemtől reszketve álló fotóst nem tudja továbbhaladásra bírni, dühösen elvette a fiú egyik kisebb fényképezőgépét, aztán otthagya a kis barlangban, amit még napnyugta előtt fedeztek fel. A lovak nyugtalankodtak, ezért beteretlék azokat is az üregbe, hogy ne lehessen felfedezni őket. Sheila végül jóval éjjél után indult útnak. Keki színű katonai zubbonyt és nadrágot viselt, lábát magas szárú bakancsba bújította. Fejére símaszket húzott, hogy bőre ne világítson a sötétben. Volt nála egy csuklóra csatolható GPS, egy kulacs víz, és az övébe dugott egy régi Beretta pisztolyt, amit még Tripoliban vett a bazárban, miután partra szállt a kikötőben. Egyszer használta csak: a levegőbe lőtt vele a sivatag magányában, hogy megbizonyosodjon róla, egyáltalán működik az ütött-kopott fegyver.

Sheila rendkívül óvatosan mozgott. Három teljes órába tellett, míg megközelítette a barlangtól alig egy kilométerre álló tábort. Percenként megállt, és hosszasan hallgatózott,

elemezte a sivatag neszezését, hallgatta a szelet, próbált ember jelenlétére utaló jeleket keresni, de nem talált ilyet. Amikor már csak száz méterre volt céljától, négykézlábra ereszkedett és úgy folytatta az útját. A homok hideg volt a nő tenyere alatt, ahogy óvatosan helyezte egyik kezét a másik után. A szemcsék szétfolytak az ujjai alatt, térdei pedig széles nyomot hagytak a homokban. Még legalább ötven méter volt a legközelebbi sátorig, és ahogy Sheila a keleti égboltra pillantott, tudta, most már igyekeznie kell. A Szaharában a napkelte igen gyorsan lezajlik. Nem szeretne volna, ha a világosság még ott éri a sátrak között. Mikor a nap majd végül felbukkan horizonton, már ismét az ötven méternyire magasodó első dűnék mögött akart lenni.

A terepruhás nő zajt hallott, azonnal a földre vetette magát.

Előtte, alig három méterre, derékmagasságú kőfal állt a homokban, egy régi karavánpihenő elhanyagolt maradványai. Ahogy lehasat, a kövek eltakarták előle a sátrakat. Hallgatózott.

Lépések közeledtek, a homok egy bizonytalanul közeledő alak talpa alatt surrogott. Sheilára rátört a félelem, megértette, hogy csapdába esett. Ott hevert kiszolgáltatottan a homokban, három méterre a legközelebbi búvóhelytől, és már nem mozdulhatott. Ha ő hallotta a közeledő alak lába alatt surrogó homokot, az is meghallhatta, ha ő kelt zajt, miközben a falhoz iszkol. Inkább a mozdulatlanságot választotta.

Fekete árny jelent meg balra, és megállt a rég leomlott épület maradék falánál. Hamarosan csobogó hang és elégedett sóhajtás hallatszott. Sheila félig leeresztette a szemhéját, hogy még a szeme fehérje se villanjon, és meredten bámulta a tőle néhány méterre a homokba csorgó vizeletsugarat.

Az egész talán másfél percig tartott, de a nő úgy érezte, még levegőt sem vehet.

Amikor az őrszem befejezte a vizelést, meghúzta a vállára vetett Kalasnyikov szíját, és visszaballagott a sátrak közé. Sheila megkönnyebbült, de kényszerítenie kellett magát, nehogy felsóhajtson. Még ennyi zajt sem mert csapni.

Most lassan megmozdult, és a tócsát gondosan elkerülve előrekúszott a falig, hogy kilessen felette.

Közelebb volt, mint gondolta.

Alig húsz méter választotta el a legközelebbi sáttól. Hat nagy sátrat számolt meg, melyek nagyjából szabályos kört alkottak. Az őrszem már a sátrak által közrefogott térségen ballagott, és lezöttyent a tábortűz mellé. Kannát vett elő, egy ballonból vizet töltött belé, majd felhelyezte a parázsra. A reggeli kávé elkészítésére utaló mozdulatok is azt üzenték, Sheila már szűkében van az időnek. Lehúzta a fejét, és a csuklójára szíjazott GPS-re nézett. A legalacsonyabb fényerőre állította a képernyőt, alig látta a pislákoló számokat. Rögzítette a

helyszín koordinátáit, mert tudta, még jelentősége lesz annak, hogy pontosan meg tudja majd adni a hatóságoknak, hol is járt. Az túl kevés lenne, hogy In Amenastól keletre volt, valahol az algériai határ közelében.

Mély levegőt vett, aztán négykézláb megkerülte a faldarabot, és kilesett mögüle. A sátrak most eltakarták az őrt. Más ember nem látszott a környéken, a többiek bizonyára mélyen aludtak. A tábor túlsó felén nyolc-tíz teve pihent, és két ősrégi Land Rover parkolt a sziklák mellett. A szél a tevék felől fűjt, Sheila érzékeny orra megérezte az állatok bűzét. Ennek örült, mert azok így nem érezhették meg őt. Városi lány révén fogalma sem volt arról, egy teve valóban meg tudná-e érezni az ő parfümjének, vagy verejtékének illatát az algériai sivatagban, ellenszélben, de a kislány korában olvasott kalandregényekben mindig vigyáztak arra, merről fúj a szél. A tevék mindenesetre egyelőre teljesen nyugodtak voltak.

Sheila ismét elindult a fal takarásában, ezúttal a másik irányba tartott. Egyszer csak a tenyere alatt nedvesnek érezte a homokot.

Hamar rájött, hogy beletenyерelt az ő által hátrahagyott vizelettócsába.

- A francba... - sziszegte, és keresett egy száraz helyet, ahol a homokban hosszasan törölgette a tenyerét.

Aztán egyszerre megdermedt. Rádöbbsent a helyzet képtelenségére: némi húgy miatt aggódik akkor, amikor éppen egy tucatnyi emberrabló táborát igyekszik becserkészni. Megrázta a fejét, és feltápászkodott. Görnyedten a legközelebbi sátorhoz osont, és hasra feküdt a ponyva mellett. Kivárt egy percet, de semmi sem mozdult, senki sem figyelt fel a jelenlétére.

Kínosan lassú mozdulattal felemelte a sátorlap szélét és bedugta a fejét. Várnia kellett egy-két percig, mire a szeme hozzászokott a kintinél is sűrűbb sötétséghez. A bejárat résén csak a csillagok fénye szivárgott be.

Lassan felismerte a részleteket.

Két férfi aludt a sátor két ellentétes végében. Mindketten hangosan, egyenletesen lélegeztek, nyilvánvaló volt, hogy mély álomba zuhantak. Középen, a sátrat tartó farúdnál egy alak kuporgott.

Sheila megdermedt, egy pillanatra úgy érezte, az összekuporodott alak őt lesi. De nem történt semmi. Szeme fokozatosan szokott hozzá a sötétséghez, már jobban látta a részleteket. Az oszlop mellett egy nő ült, kezét a vastos rúdhoz kötötték. Semmi ruhát nem viselt. Valamiféle katatón állapotban volt, előre-hátra ringatta a testét. Érezhetően fogalma sem volt, mi történik körülötte. Sheila a vonásait nem tudta kivenni, csak azt látta, hogy bőre egészen világos, már-már hófehér, és a haja is szőke.

Jól tudta, hogy az elrabolt turisták egyike egy svéd nő volt. Ujjongani tudott volna a felismeréstől, hogy valóban megtalálta őket.

Az egyik férfi felhorkant álmában, és vad mozdulatokkal a másik oldalára fordult, majd rőfögő hangok kíséretében ismét álomba merült. Sheilára rátört a késztetés, hogy gyorsan kifaroljon kiszolgáltatott helyzetéből, és elrohanjon, de kényszerítette magát, hogy ne mozduljon. A férfi lassan megnyugodott, és újra egyenletesen hortyogni kezdett. Sheila a fényképezőgépre gondolt, ami ott volt nála, de belátta, végül is feleslegesen hozta el. Ebben a sötétségben semmi hasznát nem vehette, az exponálás kattogása pedig riaszthatta volna az emberrablókat. Halkan, milliméterről milliméterre visszahúzódott, és leengedte a sátorponyvát. Itt semmit sem tehetett.

Megvolt, amit keresett, megvolt a bizonyíték, megvoltak a koordináták.

Tudta, mit kell most tennie: óvatosan visszakúszni, majd futás Jerryhez, fel a lovakra, és irány a húsz kilométerre lévő falu. Onnan pedig segítséget kell kérni, majd hazarepülni, és az otthoni irodában kényelmesen megírni a leleplező riportot az Észak-Afrikai emberrabló csapatok, és az európai utazásszervező irodák tippadóinak bűnös kapcsolatáról.

De nem ezt tette.

Valamit még akart. Valami kézzelfoghatót. Mondjuk, mégiscsak egy fotót. Vagy valami mást, mindegy mit, csak valamit, ami hitelesebbé teszi a cikkét.

A következő sátorhoz kúszott.

A ponyva szélénél guggolt, és hallgatózott. Bentről nem jutott ki hozzá hang. A sátor túloldalán az őr egyre hangosabban csörgött a kávéskannával. Sheila tartott tőle, hogy hamarosan az egész táborni fellármázza a fickó. Vágyakozva visszanezett a válla felett a dűnék felé. Ott várja a biztonság. Ott várja Jerry, a lovak, és a menekülés. Aztán visszafordult a sátorhoz.

Döntésre jutott. Csak még egy próba!

Lehasalt a földre, és elkezdte felemelni a durva ponyva szélét. Amikor már elég helye volt, bedugta a fejét, és hallgatózni kezdett. Hogy a szemét hozzászoktassa a benti sötétséghez, türelmesen várakozott.

Egyszerre ott volt előtte.

Két fehér folt. Két, időnként meg-megmozduló fehér folt. Sheila halálra váltan mozdulatlanlanságba dermedt. Nagyon lassan jutott el a tudatáig, hogy egy alig két méterre ülő férfi szeme fehérjét látja. Az alak a sátor egyik oszlopának vetette a hátát, lábát kinyújtotta, és pontosan Sheila felé nézett. A vászontetőn egy hosszú szakadás volt, éppen felette, azon át kissé több csillagfény jutott be, mint az előző sátorba.

Az újságíró csak bámulta a férfit, és nem tudta eldönteni, hogy most mit is tegyen. Nem mert mozdulni, mert nem tudta eldönteni, hogy őt bámulja-e az ismeretlen, vagy egyszerűen csak arrafelé néz, ahol ő van, de valójában nem látja őt a sötétben. Sheila megpróbálta elképzelni, hogy mi látható belőle arról a helyről, ahol a férfi ül, és arra jutott, hogy nem sok. Most áldotta igazán az eszét, hogy felhúzta a fekete símaszket. Csak a feje volt a sátorban, azt pedig fekete maszkba bújtatta. Nem. Nem láthatja őt az az ember.

Alaposabban igyekezett szemügyre venni a bámuló alakot. Olyan érzése támadt, mintha már látta volna valahol. Sovány, szakállas férfi volt, orra keskeny, arca beesett. Láthatóan nélkülözés viselte meg, arcát mély ráncok keretezték. Az inge szakadtan lógott rajta, nadrágja már merev volt a mocsoktól. A férfi megvakarta az orrát, és ekkor Sheila megláthatta a csuklóit szorosan összefogó kenderkötelet.

Ez egy fogoly!

Hosszasan kutatott a memóriájában, és végre beugrott, honnan ismerős neki ez a pasas. Indulás előtt alaposan tanulmányozta az elrabolt turistákat. Akkor látta a fotót, amelyen ez az ember szerepelt. Csakhogy azon egy vidáman mosolygó, legalább tizenöt kilóval nehezebb Don Lawson nézett derűsen Sheilára. Igen! Lawson. Most már a neve is az eszébe jutott. Ő volt az egyik amerikai a csoportban.

Lawson egyszer csak sóhajtott egyet, és oldalra dőlt. Magára húzott egy pokrócot, és elfordult. Sheila most már biztos volt benne, hogy az amerikai nem vette őt észre. A fogoly szuszogni kezdett. Sheila derékig benyomakodott a sátorba, és ismét előhalászta a fényképezőgépet. A keresőt a szeméhez emelte. Semmit nem látott. A vaku használata eleve ki volt zárva, de abban bízott, talán van a gépen valami olyan üzemmód, ami az ilyen helyzetekre szolgál. Infra, vagy valami éjszakai applikáció, fogalma sem volt az egésről, nem értett az ilyesmihez. Az egész nem így volt eltervezve. Éppen azért hozta el a fotóst, hogy ezt a részt ő intézze. De az a gyáva patkány meghátrált. Dühében elhozta az egyik gépét, de igazából nem értett hozzá. Nem is gondolta át, hogy fog a sötétben fotózni.

Elrakta a fényképezőgépet, és körülnézett.

A sátor oldalfalainál még négy alvó embert számolt össze. Az elrabolt csapat tíz főt számlált. Itt öten feküdtek, a hatodik, a láthatóan szexuálisan kihasznált svéd nő a szomszéd sátorban volt. Még négyen hiányoztak. Sheila remélte, hogy még élnek, de azt már elhatározta, őket nem keresi meg. Amit tudni akart, már megvolt. És még ki is kell jutnia, ha segíteni akar nekik.

Egy tarisznya hevert előtte. Hirtelen ötlettel magához húzta, és beletúrt. Egy névjegyartó akadt a kezébe. Egyszerű, műanyag tok volt. Zsebre tette. Ha már fényképezni

nem volt lehetősége, ez is megteszi bizonyítéknak. Nyilvánvaló volt, hogy sivatagi rablók nem hordanak névjegyet, így a kártyák csak valamelyik túsához tartozhattak. Majd napfénynél megnézi, kinek a neve áll rajta.

Lassan kitolta magát a sátorból, és felguggolt a ponyva takarásában.

Óvatosan megfordult, és a dűnék felé nézett. Már virradt. Még elmosódtak a kontúrok, de már jobban látott, mint tizenöt perccel korábban. Tulajdonképpen éppen ezért nem gyalogolt bele azonnal a halálba.

Mert akkor meglátta.

Ott volt előtte, alig egy méterre, és őt nézte.

Az összetekeredett szarvasvipera nem volt aktív, a hideg éjszakában lelassult, de ezt Sheila nem tudhatta. Teljesen lebévult a félelemtől, és önkéntelenül is egy halk sikoly szaladt ki a száján. Egy apró sikoly, amit szinte azonnal visszanyelt, de nem elég korán ahhoz, hogy tökéletes csendben maradjon.

Fel szeretett volna ugrani, és rohanni, száguldani, menekülni, el innen, el ettől a halálos állattól, fel a dűnére, és csak robogni a barlang felé. El innen! Ám a teste nem engedelmeskedett. Guggolt, és képtelen volt mozdulni, miközben érzékszervei kiélesedtek. A kígyót olyan pontosan látta, hogy a gyér fény ellenére szinte a pikkelyeit is meg tudta volna számolni. A hallása is szuperérzékenyvé vált. Hallotta, hogy a sátor túloldalán az őr csengve-bongva leteszi a kávéskannát, és magához veszi a Kalasnyikovot. Hallotta a fém csörgését, ahogy az ápolatlan sivatagi rabló kézbe kapja a fegyvert. Orrában határozottan érezte a kávé illatát. Az futott át az agyán, hogy ez alighanem az utolsó illat, amit érez. Kávé. Milyen ironikus. Sosem szerette a kávéét. És most azzal az illattal az orrában hal meg.

A kígyó nem mozgott.

Sheila görcsbe meredve guggolt.

A sátrak felől lépések közeledtek.

Az őr felbukkant a vászonfal sarkánál, és Sheila felé tartott.

Amikor meglátta a kuporgó alakot, azonnal a vállához emelte a gépkarabélyt, és határozottan előre lépett.

Egyenesen rá a kígyó farkára.

A vipera felpattant, és gerincét megfeszítve az őr felé kapott. A férfi lábszárát érte a marás, a vékony ruhán áthatoltak a fogak, és a véráramba fecskendezték a mérget. A férfi felkiáltott, és elejtette a fegyvert. Iszonyodva bámult lefelé, még lelépni is elfelejtett az állatról, mire a kígyó fájdalmában ismét lecsapott.

Sheila testében váratlanul feloldódott a bénultság, és felpattant.

Az őr felsikoltott, és hátralépett, de a kígyó valamiért most már nem hagyta annyiban, és ismét utána kapott. A férfi elvesztette az egyensúlyát, és terpeszben fenékre ült. A harmadik marás a combját érte. Rettegve felkapta a Kalasnyikot, és a tusával örülten csépelni kezdte a lábai között tekergő kígyót.

Sheila rohant. Életében nem futott még ilyen gyorsan. Pillanatok alatt felért a dűne tetejére. A lövések ekkor hangzottak fel. Hosszú, véget érni nem akaró sorozat kattogása törte meg az éjszakát. Sheila a földre vetette magát, és utolsó lendületével átgurult a dűne gerincén. Forgás közben egy pillanatra látta, hogy a lövések nem neki szólnak. A rabló a kígyóba ürítette az egész tárat, és még akkor is a ravaszt rángatta, amikor a tár kifogyott.

A tábor felől sikoltozás, ordibálás, és egy-két szórványos lövés hallatszott.

A hirtelen ébredő túsók, és a felriadó rablók sem tudták, mi történt, így mindenki úgy reagált, ahogy tudott. A foglyok rimánkodtak, a fogva tartók lövöldöztek. Maguk sem tudták, kire. Egy másodperc alatt teljes volt a káosz.

Sheila kényszerítette magát, hogy egy métert visszafelé kússzon, és a dűne tetejéről még egy pillantást vessen a táborra.

Három-négy rabló már a földön heverő társuk mellett állt, és a kígyó élettelen testét bökdösték hosszú puskáikkal. A földön fekvő őr hangosan kapkodta a levegőt, hörgött, és hab csapott ki a száján. Sheila megértette, hogy a fickó nem tud beszélni. Nem fogja tudni elárulni, hogy egy embert látott a táborban. A lövöldözés abbamaradt. A rablók láthatóan a kígyómarásnak tulajdonították a kialakult pánikot.

Sheila nem várt tovább.

Lejjebb kúszott, majd a dűne aljában felállt, és futni kezdett.

A barlangig alig három perc alatt jutott el.

A rejték helyhez vezető keskeny szurdokban Jerry jött szembe vágatva.

A nő kiállt a szűk út közepére, és két kézzel integetett a férfinak. A ló nem tudott elmenni mellette, túl közel voltak két oldalt a sziklafalak.

– Engedj! – kiáltotta a fotós, és kétségbeesetten el akarta kormányozni a lovat Sheila mellett, de a nő elkapta a zablát.

– Jerry!

– Tűnj az útból!

– Hé, hallgass már el! Meghallanak!

Ez végre átment a férfi agyára telepedett pánik ködén. A nyeregből lenézett az újságíró nőre.

– Mi történt?

- Megtaláltam a túszoikat.
- Felfedeztek mi? Rád lóttak!
- Dehogyis! Az egyik őrt megmarta egy kígyó. Arra tüzeltek!
- Ezért lövöldöztek?
- Ezért.
- Téged nem fedeztek fel?
- Nem hát! Hová indultál?

A férfi elcsöndesedett, és furcsán nézett a nőre.

- Én csak...
- Itt akartál hagyni?
- Nem. Dehogy! Eléd indultam.
- Akkor hol a lovam?

Jerry csak nézett, aztán megrántotta a szíjat. Sheila abban a pillanatban előrántotta a Berettát és a férfira fogta.

- Állj!
- El kell tűnnünk innen!
- Itt akartál hagyni.
- Azt hittem, megölték!
- Meg sem kíséreltél meggyőződni róla!
- Nézd...
- Szállj le!
- Sheila!
- Szállj le! Ezt a lovat én viszem. Te mész vissza a másikért. És nem akarlak többé látni!
- Úgysem mersz löni.
- Próbáld ki. Bárki elhinné, hogy a rablók végeztek veled.

Jerry megszeppent.

- Sheila, kérlek...
- Nem bízom benned. Le arról a kurva lóról!
- Kérlek...
- Mi lesz már?!

Jerry lekászálódott a hátsról, és elhátrált. Sheila felpattant a nyeregbe.

- Nem hagyhatsz itt.
- Keresd meg a másik lovat!
- Ha visszaérek, feljelentelek, te kurva!

A nő vállat vont.

– Akkor a teljes történetet el kell majd mondanod. Maradj tőlem távol, azt tanácsolom!

Sheila Ward belevágta a sarkát a lova oldalába, és elügetett. Ahogy visszanézett, látta, hogy Jerry a barlang felé lohol. Megfordult a nyeregben, és az előtte álló teendőkre koncentrált. Gyorsított. Fél kézzel megtapogatta a zsebében a bizonyítékul szerzett névjegy tartót.

Most már csak el kell jutnia a városba, és akkor telefonálhat.